

+Carlo Roberto Maria Redaelli
goriški nadškof in metropolit

VSTOPITE V NJEGOVO SVETIŠČE S HVALNICAMI
(Psalm 100,4)

Pastirsko pismo o Letu vere

Priznati moram, da ko sem prvič prebral ta “*motu proprio*” Benedikta XVI “*Porta fidei*” (Vrata upanja), nisem zaznal v tem naslovu kake posebne pomembnosti, pa niti ne v svetopisemskem odlomku, iz katerega je vzet. Mojo pozornost so pritegovale pobude, ki jih pismo sv. očeta vsebuje, lepa in pomembna intuicija, da se vesoljni Cerкви predlaga leto razmišljanja o veri. Pritegovala so me bistra in globoka razmišljanja o verovanju, podčrtanja o važnosti verskih vsebin, o nujni referenčni povezavi z 2. Vatikanskim cerkvenim zborom in s Katekizmom katoliške Cerkve.

Po ponovnem prebranju papeževe okrožnice me je skoraj nezadržno privlekel izraz “*Porta fidei*”. Malo bolje sem se pozanimal za kontekst izraza, ki ga izkazuje knjiga Apostolskih del. Gre za odlomek, ki bi ga lahko imeli za “prehodnega”, a zaradi tega za nič manj pomemljivega, saj je povezan s sklepom prvega misijonskega potovanja Pavla in Barnaba, ki se vračata v Antiohijo, od koder sta izšla (Apostolska dela z bogatejšim izrazom pravijo, *da sta bila izročena milosti Božji za delo, ki sta ga izpolnila*” Apd 14,26). Antiohijskemu občestvu sta apostola kratko in jedernato povedala, kako se je poslanstvo odvijalo: *Ob svojem prihodu sta zbrala vso Cerkev in poročala sta ji vse, kaj je vse Bog storil po njuju in kako je poganom odprl vrata vere*” (Apd 14, 27). Z njunim oznanjevanjem in s skrivnostno dejavnostjo Svetega Duha so se tista vrata, ki so zgedala biti zaprta za vedno in so onemogočala poganom, da bi se srečali Gospoda, vendarle odprla. Nam potomcem tistih poganov, - tega ne pozabimo, - se to zdi samoumevno. a prvemu krščanskemu rodu, ki so ga izvirno sestavljali le Hebrejci in nekateri “simpatizerji” Abrahamove vere, to ni šlo v račun. Dovolj je, da nadaljujemo branje Apostolskih del in bomo videli, koliko truda je morala Jeruzalemska cerkev vložiti, da so se tista vrata končno odprla tudi ne-Hebrejcem.

Vrata, ki se končno odprejo, so prispodoba, ki me je posebej prevzela. Samodejno se je dvignila v meni želja, da bi « poiskal » vsa razna vrata, ki so prisotna v evangeljskih in drugih novozaveznih spisih. Prej kot želja po poglobljanju me je vodilo neko čustveno radovedno sozvočje in pustilo v mojem srcu in v moji glavi nekaj zaznamb, ki bi jih rad z vami razmislil. Le-te naj bi spremljale potovanje naše Nadškofije, tako na občestveni kakor na osebnotni ravni, v tem letu vere. Res se je že pričelo, a ga je tudi še precej pred nami. Vsaki skupnosti in vsakomur zaupam, če želi, nalogo, da raziskovanje nadaljuje s podzavestnim zgodovinskim prisluhom vabilu bl. Janeza Pavla II. ob prevzemu papeškega služenja : « Ne bojte se ! Še več, odprite na stežaj vrata Kristusu. Njegovi odrešenjski energiji odprite državne meje, gospodarske in politične sisteme, obširna polja kulture, civilizacije, razvoja. Ne bojte se ! Kristus zna, kaj je v človeku. Samo On to zna » (22. oktobra 1978). Vsako skupnost in vsakogar iskreno prosim, da sprejme bogate predloge, ki jih je izdelal Škofijski pastoralni svet na osnovi posvetovanja z dekani in s Škofijskim duhovniškin svetom, Vsem te organizmom se zahvaljujem za dragocen doprinos. Pot je nakazana v razglasu : « V letu vere. Škofijske smernice za leto 2012 – 2013 ».

1. « Molite ...da bi nam Bog odprl vrata Besede, da bi mogli oznanjati Kristusove skrivnosti » (Kol 4, 3)

Da Gospod drži odprta vrata vere, je prepričanje, ki preveva vso Novo zavezo. Nista namreč beseda in pričevanje apostolov ter običajnih vernikov, ki odpirata oz. ustvarjata dejanski prisluh odrešenjskega oznanila. Oznanjevanje in pričevanje sta le sredstvi v Božjih rokah, ki se ju Bog poslužuje, kot le On ve in zna. Tisti, ki odpira vrata je le On. To sta Pavel in Barnaba jasno povedala, ko sta antiohijski skupnosti poročala o svojem prvem misijonskem potovanju, *“kaj vse je Bog po njuju storil in kako je poganom odprl vrata vere (Apd 14, 27)*. O tem je prepričan Pavel, ki Korinčanom javlja, da se želi zadržati v Efezu do Binkošti, *“ker so se mu odprla velika vrata za delovanje” (1 Kor 16, 8-9)*. Vrata se niso sama od sebe odprla. Edino Bog je lahko to storil. Podobno misel nakazuje Apostol v 2. pismu Korinčanom glede evangelizacije Troade, ki jo potem prepusti Titu, da bi sam šel v Makedonijo. Tako piše; *Prišel sem v Troado, da bi oznanjal Kristusov evangelij. A čeprav so mi bila v Gospodu vrata odprta, se moj duh ni mogel umiriti ker nisem našel svojega brata Tita. Zato sem se poslovil od njih in in odšel v Makedonijo” (2 Kor 2, 12-13)*. Razumemo torej, da Pavel prosi Kološane, naj molijo, da bi nam Bog odprl vrata besede in da bi oznanjali Kristusovo skrivnost” (Kol 4,3).

Apostolska dela vseskozi pričajo, da resnični protagonist poslanstva ter prisluha oznanilu in sprejetja vere je Bog, oz. Sveti Duh. Sveti Duh pošilja apostole oznanjat. Tako sta dojemala Pavel in Barnaba v Antiohiji. *“Ko so opravljali službo Gospodu in se postili, jim je Sveti Duh rekel: “Odberite mi Barnaba in Savla za delo, kamor sem ju poklical” (Apd 13, 2)*. Sveti Duh lahko včasih prehití samo apostolsko dejavnost. Peter se je tega zavedel v hiši stotnika Kornelija, ne samo ker ni vstopil vanjo na lastno pobudo, ampak ker mu je Sveti Duh jasno pokazal (to je Peter kmalu potem obrazložil Jeruzalemski cerkvi: *“Duh mi je rekel, naj grem brez premisleka z njimi” (Apd 11, 12)*. In nato, ko je še govoril in še ni podelil krsta, se je Sveti Duh spustil na njegove poganske sogovornike: *“Ko je Peter še govoril te besede, je prišel Sveti Duh nad vse, ki so poslušali Besedo. Verniki iz obreže, ki so prišli s Petrom, so se čudili, kako da se dar Svetega Duha razliva tudi na pogane; slišali so jih namreč, kako govorijo z darom jezikov in povečujejo Boga. Tedaj je Peter spregovoril: Ti ljudje so sprejeli Svetega Duha kakor mi. Ali more kdo braniti, ne da bi bili tudi krščeni z vodo? In naročil jim je, naj jih krstijo v imenu Jezusa Kristusa” (Apd 10, 44-48)*. Še kdaj drugje Sveti Duh skrivnostno nakaže, da načrti apostolov, čeprav osnovonani na dobrih in dopustnih namerah, se ne istovetijo z Božjimi načrti. Tako se je zgodilo Pavlu in njegovemu učencu Timoteju med drugim misijonskim potovanjem: *“Potovali so skozi Frigijo in deželo Galačanov, ker jim je Sveti Duh branil, da bi oznanjali Besedo v provinci Aziji. Ko so prišli do Mizije, so poskušali priti v Bitinijo, toda Jezusov Duh tega jim ni dovolil” (Apd 16, 6-7)*.

Temo o vratih, ki jih le Gospod odpira, najdemo tudi v enem izmed sedmih pisem naslovljenih Cerkvam v prvih poglavjih Janezovega Razodetja. V pismu naslovljenem Cerkvi v Filadelfiji Gospod tako pravi: *“Govori Sveti, Resnični, On, ki ima*

Davidov ključ; če odpre ne bo nihče zapri; če pa zapre, ne bo nihče odprl” (Raz 3, 7-8). Ko Gospod odpre, vrata ostanejo odprta kljub mnogim težkočam, ki jih Cerkev na svojem potovanju doživlja.

Ti napotki Božje besede so zelo važni za vsakega, ki je posebej pastoralno zadolžen pri oznanjevanju in pričevanju vere. Mislim na škofa, na duhovnike, na diakone, na redovnike in redovnice, na katehiste, na animatore, na vzgojitelje, na same starše. Gospod je, ki odpira vrata srca prisluh in nato odločitvi za vero, ne mi. Nam pritiče le, da se prepustimo vodstvu Svetega Duha in sledimo Božjim načrtom, ne da bi se pri naših načrtih blokirali. Vsekakor so tudi načrti potrebni, saj tudi sam Pavel je na svojih misijonskih potovanjih običajno sledil jasnemu načrtu, a je vendar bil pripravljen ga tudi spremeniti ali prilagoditi, če je zaznal drugačen namig Božjega Duha. Zahteva se torej, da smo poslušni Božjemu Duhu tako pri razbiranju pastoralnih vprašanj kakor pri njih izvajanju, zlasti pa pri njih preverjanju. Predvsem pa mora spremljati naše delo molitev, da bi Duh odprl vrata tudi tistega, ki je prišel v stik z oznanilom vere po posredovanju našega ubogega pričevanja. A prva vrata, ki jih je treba odpreti, so vrata našega srca in našega uma, da bi bila dobro orodje v rokah Božjega Duha.

2. Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim in on z menoj (Raz 3, 20)

V zadnjem pismu Cerkvam, ki ga vsebuje knjiga Razodetja, Jezus trdi: *»Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj«* (Raz 3, 20). Če je res, da Gospod odpira vrata, je tudi res, da On nikogar ne posiljuje, marveč ostaja zunaj v pričakovanju, da nagovorjeni prisluhne njegovemu besedi in se mu občestveno pridruži. Vsekakor vrata, tako duhovna kot fizična, niso pregrada zanj. Vstali se je pojavil med apostoli pri zaprtih vratih (*Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, ker so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je Jezus stopil med nje in jim rekel: Mir vam bodi«* Jn 20,19). Vendar Gospod spoštuje našo svobodo. Ustvarjeni smo bili po Božji podobi, torej svobodni. In Bog spoštuje našo svobodo do dna. Vera je svobodna in absolutno osebna izbira. Nihče ne more odpreti vrat namesto nas. Gospod, ki je, kakor smo videli, odprl apostolom vrata oznanjevanja vere, se pred vsakim izmed nas ustavi, naših vrat ne razbije, marveč trka in čaka, da mu odpremo.

Morda se bo zdelo malo čudno, a je vendar pomembno, da ni zapisano *»če kdo sliši ropot mojega trkanja«,* marveč *»če kdo posluša moj glas«.* Najprej tako, da Božjo besedo sprejmemo, začeniši z Evangelijem. To je Beseda, ki jo moramo poslušati, brati, premišljevati, živeti. Prvenstveno Evangelij ne daje informacij o Jezusu, o načelih lepega in dobrega vedenja, navodil za srečno življenje. Evangelij je srečanje z Jezusom, z njegovo besedo, z njegovo osebo, z njegovo človeškostjo. Vztrajno, pozorno, ljubeče branje Evangelija nas vodi v sprejemanje, po milosti Božjega Duha, istih misli, istih čustev, emocij, sanj, besed, dejanj, ki so bila Jezusova. Premagati moramo neko sramežljivost, neko plašnost spričo Evangelija. To je preprosta beseda za tistega, ki ji zna prisluhni in pripoznati v njej Jezusov glas. To je beseda, ki nas vabi domov, v hišo našega srca tako nekako, kakor se je zgodilo s Zahejem: *»Zahej, hitro splezaj dol, danes moram ostati v tvoji hiši«.* In takoj je splezal dol in ga z veseljem sprejel. Ko so to videli, so vsi godrnjali in govorili: *ustavil se je pri grešnem človeku. Zahej pa je vstal in rekel Gospodu: »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno«.* Jezus pa mu je rekel: *»Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on Abrahamov sin. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešiti, kar je izgubljeno«* (Lk 19, 5-10). Nikdar ne naredimo dovolj, da bi se Evangelij bolj poznal, bral, premišljeval, molil in živel. To velja tudi za tiste, ki so na obrobju Cerkve ali celo zunaj nje. Gospod vsekakor stoji in trka tudi na vrata le-teh.

3. Kadar moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem (Mt 6, 6)

So pa vrata, ki jih je treba od časa do časa zapreti, in tudi tokrat so vrata srca. Seveda ne gre, da bi jih zapirali Gospodu v obraz, marveč jih moramo zapreti napram vsemu, kar ni On: “*Kadar moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem, in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil*” (Mt 6, 6), Če je vera osebna predanost Gospodu, če vsebuje zavzetost naše svobode, tedaj je razumljivo, da zahteva, da znamo biti tudi sami, v tišini spričo Njegove vsepresegajoče navzočnosti. Nedvomno, vero sprejemamo znotraj Cerkve, kajti naša vera je vera Cerkve, našo vero živimo v Cerkvi, vendar pa zahteva predvsem osebno soočenje z Gospodom. Gre za soočenje, ki zahteva tišino, zbranost, notranjo svobodo. Žal je danes tišina tudi med kristjani redka dobrina. Iz vseh kotov nas bombardirajo z zvoki, s podobami, z novicami, z emocijami itd. Vedno smo “povezani” z nečim, a pozabljamo, da smo povezani z Nekom, ki je vir našega bitja. Tudi duhovniki, diakoni, redovniki in redovnice, katehisti, pastoralni sodelavci (in ... celo škofje) težko najdejo kak trenutek kontemplacijske tišine. Ampak tedaj, kje je Gospod? Ali je še sploh v njihovih srcih? Treba nam je, da se ne bojimo tišine, treba nam je, da stopimo v cerkev in se posvetimo tihemu čiščenju; treba nam je da stopimo v svojo sobo in da ne zapremo le vrat, marveč tudi TV, radio, računalnik, mobilni telefonček, knjigo, casopis itd., da lahko prisluhnimo. Tedaj nam ne bo izostala nagrada: v nas samih bomo izsledili Boga.

4. Resnično, resnično, povem vam: Jaz sem vrata za ovce (Jn 10, 7)

Eno najlepših poglavij Janezovega evangelija je deseto poglavje, v katerem Jezus razvije temo o Dobrem pastirju. Za Jezusove neposredne poslušalce je tema precej domače zvenela, saj so dan za dnem videvali črede ovac z njihovimi pastirji v okolici Jeruzalema. Verjetno nas ta prispodoba tako živo kot prve poslušalce ne privlačuje, vsekakor dobro poznamo simbolizem dobrega pastirja, ki ga srečujemo tudi v nešteti upodobitvah sakralne umetnosti.

Tudi v priliki o Dobrem pastirju "nastopajo" vrata. Jezus govori o vratih ograjene staje, v kateri so črede preživljale nočni počitek. Tako piše evangelij: "*Resnično, resnično, povem vam: Kdor ne pride v ovčjo stajo skozi vrata, ampak spleza vanjo od drugod, ta je tat in ropar. Kdor pa pride skozi vrata, je pastir ovac. Njemu vratar odpre in ovce poslušajo njegov glas. Pastir svoje ovce kliče poi menu in jih vodi ven. Ko vse svoje spusti ven, hodi pred njimi in ovce gredo za njim, ker poznajo njegov glas. Za tujcem pa ne bodo šle, ampak bodo bežale pred njim, ker ne poznajo glasu tujcev*" (Jn 10, 1-5). Če so torej vrata nekaj, kar omogoča pravilni odnos med ovcami in pastirjem, zato ni treba zasledovati kakih drugih tveganih prehodov. Pastir ni samo varuh stajinih vrat, marveč je tisti, ki ovce pozna po imenu in jih vodi na pašo.

Presenetljiva pa se mi zdi naslednja Jezusova trditev: "*Resnično, resnično, povem vam: jaz sem vrata za ovce. Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji; toda ovce jih niso poslušale. Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi me, se bo rešil, hodil bo noter in ven in bo našel pašo. Tat prihaja, samo da krade, kole in uničuje: Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in gai meli v izobilju*" (Jn 10, 7-10). Jezus se poistoveti z vrati in ne samo s pastirjem, kakor trdi tudi v naslednjih vrsticah. Gre za drzno primerjavo, ki v glavnem zatrjuje, da je On edini Odrešenik, ki nas vodi v Božje kraljestvo. On s svojo človeškostjo je edini srednik med Bogom in ljudmi. O temi Jezusove človeškosti v prispodobi vrat je Terezija Avilska napisala čudovite besede: "*Vedno sem se zavedala in tudi sedaj jasno vidim, da nam ni mogoče Bogu ugajati in od njega prejemati velike milosti razen po rokah Kristusove presvete človeškosti, ki jo je radovoljno sprejel. Večkrat sem to izkusila in mi je sam Gospod to potrdil. Jasno sem videla, da moramo skozi ta vrata, če želimo, da nam najvišje Veličastvo pokaže svoje skrivnosti. Ni treba iskati drugih poti, tudi če smo dosegli vrhunec kontemplacije, kajti ta pot je varna. Od Njega, našega Gospoda, prejemamo vse dobro. On nas bo poučil*" (Mala knjiga življenja, pogl. 22, 6).

Če res želimo srečati Boga, in ne naših predstav o Njem in ne naših umskih umotvorov in naše bolj ali manj vizionarske fantazije, moramo črpati iz Jezusove človeškosti, iz evangeljske kontemplacije, iz občestva z njegovim Telesom in Krvjo v Evharistiji., iz stvarne povezanosti z njegovim skrinostnim Telesom, ki je Cerkev, iz pripoznanja njegove prisotnosti v revežu, v lačnem, v zaporniku ipd. Ni drugih vrat. Ostalo pripada ali prevaram ali iluzijam.

5. Stopite skozi ozka vrata (Mt 7, 13)

Če je Jezus vrata, čemu on sam trdi, da je treba vstopiti »skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo« (Mt 7, 13-14). A ni tu neko protislovje z njegovo pastirsko dobroto in nežnostjo?

Lukov vzporedni odlomek je še bolj presenetljiv in ga velja prepisati v celoti: »ko je učil na poti v Jeruzalem, je šel skozi mesta in vasi. Tedaj mu je nekdo rekel: Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili? On pa je njim dejal: Prizadevajte si, da vstopite skozi odprta vrata, kajti povem vam: Veliko jih bo hotelo vstopiti, pa ne bodo mogli. Ko bo hišni gospodar vstal in vrata zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: Gospod, odpri nam! Pa vam bo odvrnil: Ne vem od kod ste. Tedaj mu boste začeli govoriti: Pred teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil. toda rekel vam bo: Ne vem, od kod ste. Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico. Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v Božjem kraljestvu. In glej so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji« (Lk 25, 1-13).

Precej težke so te Jezusove trditve. Gre za vrata, ki so že ozka in se zapro ter se ne odprejo niti spričo vztrajnosti trkajočega, ki je ostal zunaj. Podobna situacija se nam nudi tudi v priliki o desetih devicah (Mt 25, 1-13), ko govori o usodi petih nespametnih. »Medtem, ko so šle kupovat olje, je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so slez njim in vrata so se zaprla. Pozneje so prišle še druge device in govorile: Gospod, gospod, odpri nam! On pa je odgovoril: Ne poznam vas« (Mt 25, 10-12).

Gre za strani, ki nas vznemirjajo, in vendar so Evangelij. Prav zato, ker nas ljubi, Jezus čuti dolžnost, da nas opozori na resnost našega življenja, na odgovornost, ki je intimno povezana z našo svobodo. Z življenjem se ne smemo igrati, marveč ga moramo razdajati v luči Evangelija. Isto so storili apostoli. Jakob npr. je prvim kristjanom klical: *Sodnik stoji pred vrati!* (Jak 5, 9). Ni dovolj, da smo Jezusu blizu, da smo zahajli v cerkev in hodili na Božje poti, če nas ne veže iskrena verska predanost z Njim. Seveda gre za predanost ubogih grešnikov, še in še potrebnih nadaljnega odrešenja, gre za ovce, ki so bolne in ranjene, morda že zapisane pogubljenju, -- a jih Pastir iskreno išče in želi, da bi jih zdravil in negoval.

6. Peter pa je ostal zunaj pri vratih (Jn 18, 16)

V goriški stolnici v nedeljo 14. oktobra sem ob službenem prevzemu goriške nadškofije v homiliji, izhajajoči iz nedeljskega evangelija, opozoril prisotne na Jezusov pogled, poln nežnosti in usmiljenja, ki je Petra dosegal prav v trenutku, ko je svojega učitelja zatajeval (Lk 22,61). Janezov evangelij neposredno pred omembo Petrove zatajitve piše, da se je Peter ustavil pred vrati dvorišča velikega duhovnika. Le malo kasneje je vstopil. In ravno ko je vstopal, ga je prvič zatajil. *»Simon Peter in neki drugi učenec sta šla za Jezusom. Tisti učenec se je poznal z velikim duhovnikom in je šel z Jezusom na dvorišče velikega duhovnika. Peter pa je ostal zunaj pri vratih. Oni drugi učenec, ki se je poznal z velikim duhovnikom, je šel ven, se pogovoril z vratarico in peljal Petra noter. Tedaj je dekla, ki je bila vratarica, rekla Petru: Kaj nisi tudi ti izmed učencev tega človeka? On je dejal: Nisem«* (Jn 18, 15-17).

Peter želi biti z Jezusom, mu sledi, ga ne zapusti. Čim more, ne ostane zunaj vrat, ki ga ločijo od učitelja. Vendar mu ne uspe prestopiti vrat Gospodovega trpljenja. To so ozka vrata, vrata križevega pota, a so vrata, ki vodijo v vstajenje. Tudi mi, kakor Peter, nagonsko odklanjamo, da bi prestopili vrata trpljenja. A tudi ta so »vrata vere«. In kogar bo življenje v to prisililo, ali ga bo kot Petra spreobrnil ljubeči pogled Kristusa Gospoda in vseh svetih mučencev, bo našel pogum in moč, da ta vrata prestopi, bo doživel Božji ljubeči objem. Prisluhnimo Pavlu, ki pravi: *»Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota, ali nevarnost ali meč? ...Toda v vseh teh preiskušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sadanjost ne prihodnost, ne moči ne visokost, ne globost ne kakršna koli stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu«* (Rm 8, 35-39).

7. Še v preddverju ni bilo več prostora

Odkrili so streho nad krajem, kjer je bil (Mk 2, 2-4)

Sprejeti vero je zelo osebno dejanje, ki se bistveno veže z našo svobodo. Vendar tudi vera drugih lahko postane za nas zelo odločilna, oziroma, postane opora za naše živlensko potovanje. To nam daje vedeti eden izmed prvih čudežev, ki jih je Jezus storil (gl. Mr 2, 4). Pred nami je hromi, ki ga na nosilih nosijo štirje ljudje. Priče smo absolutne nemoči, »*Tedaj so prinesli k njemu hromega, ki so ga štirje nosili. A ker ga zaradi množice niso mogli prinesiti predenj, so na mestu, kjer je bil, odkrili streho in skozi odprtino spustili posteljo, na kateri je hromi ležal* (Mr 2, 3-4). Tako se je hromi znašel pred Jezusom. . »*Ko je videl njihovo vero, je rekel hromemu: Otroke, odpuščeni so ti grehi!* (Mr 2, 5).

Polemika, ki je nastala med Jezusom in farizeji o odpuščanju grehov, nas v tem trenutku toliko ne zanima, zanima pa nas poudarek, da ta čudež, kakor sicer tudi drugi čudeži, predpostavljajo vero ne le čudežno ozdravljenega, marveč tudi njegovih spremljevalcev. V veri in ob veri je veliko energije ne samo za tistega, ki veruje, marveč tudi za tistega, ki ne veruje ali mu kake vere ni mogoče izraziti. Ravno na tem prepričanju sloni dejstvo, da Cerkev krsti otroke zaradi vere staršev, ki prosijo za krst svojega otroka. Na takšni predpostavki sloni prošnja molitev za vse, torej tudi za neverne.

Kot otroku se mi je posebej zapisala v spomin pripoved misijonarja o pomenu misijonarske dejavnosti, ki prinaša svetu Kristusovo luč. Pa tudi možnost, da ni veliko teh, ki verujejo, nas ne sme blokirati. V ta namen je misijonar uporabil preprosto in učinkovito prisposodbo. V temni nabito polni sobi ni nujno, da ima vsakdo izmed prisotnih svojo svetilko. Dovolj je, da jih je nekaj, ki jo imajo. Svetloba peščice svetilk služi vsem in lahko tudi tisti, ki je brez svetilke lahko vidi. Malo kasneje sem se zavedel, da je misijonar »prepisal« iz Evangelija. Jezus namreč pravi: »*Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti. Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek in sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih*« (Mt 5, 14-16). Vera dela iz nas »luč sveta«. Lepo bi bilo, da bi jo vsi imeli, vendar tudi sedaj, če ne postavimo naše svetilke pod vedro naše nemarnosti, je naš svet vsekakor po njej razsvetljen.

8. Na sobotni dan smo šli skozi mestna vrata k reki (Apd 16, 14)

V spodbudi »Porta fidei«, na št. 10, nam Benedikt XVI. podaja zgled prve evropske spreobrnjenke Lidije (smo namreč v Filipih v Makedoniji), kateri je Gospod *odprl srce, da je prislubnila Pavlovim besedam* (Apd 16, 14). Epizoda je zanimiva tudi zaradi ponovne zaznambe »vrat«. Govori se, da so Pavel in njegovi spremljevalci prišli v Filipe in ostali v mestu. Ni pa govora o kaki njihovi oznanjevalni dejavnosti. Le v soboto so skozi vrata iztopili iz mesta, da bi poiskali prostor, kjer so se Hebrejci zbirali k molitvi. Tam so našli Lidijo in nekatere ženske.

»Prestopiti vrata« z namenom, da poiščeš človeka in mu prineseš Kristusovo blagovest. Ne čakajmo, da bodo ljudje hodili trkat na naša vrata, na vrata naših cerkvà, na vrata naših združenj, marveč jih moramo mi iti iskat. Seveda jih moramo iskati brez kakih zahtev, brez kakih razkazovanj, ne da bi se čutili boljše od njih, marveč z zavestjo, da imamo zaklad, ki ga ne smemo obdržati zase. »*Gorje meni, če bi Evangelija ne oznanjak*«, pravi Pavel Korinčanom (1 Kor 9, 16). To bi si moral sebi vsakdo izmed nas dopovedati in iti iskat ljudi, kjer se nahajajo: v družine, na delovna mesta, na študijska mesta, med družbene in kulturne stvarnosti, v trenutke prostega časa itd.

Zapirati se v tarnanje – čeprav je razumljivo - , ker nas je malo, ker se staramo, »ker ni več, kot nekda«, ker nam mladi ne sledijo itd., nikomur ne koristi. Rešiti se moramo tega začaranega kroga. To je naloga duhovnikov, ali tudi vseh drugih pastoralnih delavcev in sodelavcev. Vsekakor osnovno vlogo igrajo verni laiki, ki živijo večji del svojega časa zunaj cerkvenih vrat. Prepričan sem, da je prihodnost vere v tej vedno bolj sekularizirani poklapani in zaskrbljeni družbi v rokah Boga, a tudi v rokah vernih, ki so poklicani, da so luč in sol. Toda kako? Tako da živijo pristno vero in se dajo voditi po Svetem Duhu (a Ga za to moramo prositi...!). On nam bo pokazal čas in priložnosti za pričevanje Evangelija in, ob pravšnjem trenutku, tudi čas za neposredno oznanjenje.

9. »Sveto mesto je imelo veliko in visoko obzidje. V njem je bilo dvanajst vrat (Raz 21, 12)

Sveto mesto, novi Jeruzalem, ki nas na koncu pričakuje, a se že pripravlja kot Nevesta za poročno slavje z Jagnjetom, se nam opisuje kot mesto z dvanajstimi vrati (gl. Raz 21). Povabljeni smo, da skozi ta vrata vstopimo, da bomo imeli življenje: *»Blagor njim, ki perejo svoja oblačila, da bi imeli pravico do drevesa življenja in da bi smeli skozi vrata stopiti v mesto«* (Raz 22, 14). Simbolizem vrat je posebej bogat, a tu bi se rad omejil le na to, da jih gledam kot bogato možnost izbire poti, da dosežem sveto mesto. V nekem smislu je važno priti v mesto, in ne toliko skozi katera vrata bom vstopil. To ne pomeni, da je vse relativno in indiferentno, marveč da mora vsakdo zase izbrati pot, ki je njemu najbolj koristna v zavedanju, da koristnost določa soglasje z Božjo voljo.

Množina vrat je lahko prispodoba raznovrstnih pobud, ki jih Cerkev izrazi na vesoljni (npr. Razglasitev leta vere), na narodni (npr. kaka pobuda I.Š.K.) ali na škofijski ravni. Veliko je vrat, a važno je, da vstopamo z jasnimi idejami in z velikodušno zavzetostjo. Ne smemo se bati obilja pastoralnih pobud, marveč moramo gledati nanje kot na bogastvo in se z njimi soočati. Naša prizadevanja mora voditi v glavnem dvojno osnovno delovno merilo: skrb za razločevanje in za občestvenost, tako pri osebni zavzetosti kakor pri delu v eni ali drugi skupini (na župnijski, dekanjski, ali kaki drugi društveni ravni itd). Razločevanje nam bo pomagalo izbrati, kar res odgovarja zahtevam prostora in časa. Razločevanje v verskem kontekstu zahteva ne le študij, marveč tudi molitev, medsebojno soočenje.

Drugo osnovno merilo, kot je rečeno, mora biti pozorno na občestvenost in edinost tako vesoljne kakor krajevne Cerkve. Ne smemo se zadovoljevati le željami in z dobrimi nameni, marveč s konkretnimi pobudami, še posebej v letošnjem Letu vere.

S tem preprostim pismom upam, da sem nakazal le nekaj »vrat«, skozi katere naj bi potekalo naše potovanje vere. Vsakdo naj se potrudi, da vstopi, kjer in kakor Gospod hoče. On je tisti, ki trka na vrata in je obenem »Vrata«, ki nas sprejemajo v njegovo radostno občestvo. *»Prestopite njegova vrata s hvalnicami«* (Ps 100, 4) sta moje vabilo in moja prošnja.

Gorica, 2. decembra 2012
Prva adventna nedelja

+Carlo Roberto Maria Redaelli

